

อวัจนาภาษาของคู่พระนางในนวนิยายพาฝัน

Non-verbal Language of the Major Character in Romance novels

วรรงคณา เสนสม¹

Warangkana Sensom

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษานวนิยายออนไลน์ที่มีผู้อ่านมากที่สุดใน <http://my.dek-d.com/intuon55/writer/> ซึ่งเป็นบล็อกของนักเขียน นามปากกา บุษบาพาฝัน ได้แก่ เรื่อง เลิฟสาวท่าสรัก โดยมี วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้อวัจนาภาษาของคู่พระนาง ในนวนิยายพาฝัน เรื่อง เลิฟสาวท่าสรัก ผลการ ศึกษาปรากฏว่า การใช้อวัจนาภาษาในนวนิยาย พาฝัน มี 7 ประเภท ได้แก่ เทศภาษา เป็นการแสดงระยะ ห่างระหว่างบุคคล galloping เป็นการแสดงสภាពนเวลา เนตรภาษา เป็นการใช้ดวงตาเป็นสื่อในการบอก ความหมาย สัมผัสภาษา เป็นการใช้สัมผัสด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย อาการภาษา เป็นการแสดงอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิด วัตถุภาษา เป็นการใช้และเลือกตั้งสิ่งของมาใช้เพื่อแสดงให้ทราบความหมาย และ ปริภาษาเป็นการใช้น้ำเสียงประกอบการพูด นอกจากนั้นในบางบริบทยังปรากฏอวัจนาภาษาแบบผสมผสาน คือ มีอวัจนาภาษามากกว่า 1 ประเภท โดยในบทสนทนา บทบรรยาย บทพรรณนา และเรื่องราวของตัวละคร มากใช้อวัจนาภาษาเพื่อช่วยในการดำเนินเรื่อง เหตุการณ์ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ และอารมณ์คล้อยตามเกิดอรรถรส ในการอ่านมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากนานิยายของ บุษบาพาฝันพบสัมผัสภาษา และอาการภาษาเป็นส่วนใหญ่ เพราะเน้นเรื่องความสัมพันธ์ และความรักของคู่พระนางเป็นหลัก

คำสำคัญ : อวัจนาภาษา, คู่พระนาง, นวนิยายพาฝัน

Abstract

This study selected novels online as having the most read blogs about the writings of Busabapafun (<http://my.dek-d.com/intuon55/writer/>). The objective of this project was to observe the major character's use of non-verbal language in the author's romance novels. Seven categories have been chosen for study; Peoxemics, the distance between individual performances even in the day time, Chonemics, the date and time, Oculessics, used as a medium for the eyes, Haptics, used in contact with parts of the body, Kinesics, the expression of emotions, Objectics, the choice and use of materials used to indicate meaning, and Vocalics, the tone of the speech.. In conversation and stories, the characters often use non-verbal emotional events to assist in the

¹ นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

execution of wills; this is intended to put the reader in an imaginary and amenable mood making it even more enjoyable to read. In Busabapafun novels it is often found that the languages are haptics and kinesics, These portray the relationship and love of the major character.

Keywords : non-verbal language, major character, romance novels

บทนำ

การสื่อสาร เป็นกระบวนการของ การถ่ายทอดสารจากบุคคลผ่านทางโน้ตมี ผู้ส่งสารและผู้รับสาร แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วัจนาภาษา คือ การสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน และอวัจนาภาษา คือ การสื่อความหมายโดยไม่ใช้คำพูด หรือตัวอักษร วัจนาภาษาและอวัจนาภาษาจึงมีความสัมพันธ์กัน เพราะเมื่อมนุษย์พูดคุยโดยใช้วัจนาภาษา อวัจนาภาษา ก็ปราภูมิขึ้น เช่น พยักหน้า ส่ายศีรษะ การใช้สายตา หรือการสื่อสารที่เข้าใจกันได้โดยไม่ใช้วัจนาภาษา (สนวิต ยมาภัย. 2526 : 23)

นวนิยาย คือ เรื่องสมมติ (fiction) ที่เขียนเป็นร้อยแก้ว เน้นความสมจริงตามเค้าโครงเรื่อง มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิง จargon ใจผู้อ่าน มีตัวละครเหตุการณ์และปัญหาตามจินตนาการของผู้เขียน ถ่ายทอดความรู้สึกอ่อนก้มให้ผู้อ่านสะเทือนอารมณ์ (ประภาศรี สีหำไฟ. 2531 : 97) ส่วนนวนิยายพาฝัน ถูกจัดเป็นนวนิยายประเภทโรแมนติกหรือ ประเภทเรื่องรัก เช่น ความรักระหว่างชายหญิงกับหญิงสาว ซึ่งเป็นเรื่องที่มีผู้นิยมเขียน และนิยมอ่านกันมากที่สุด (เชื้อ สะเต๊กิน. 2510 : 84) บุษบาพาฝัน เป็นนามปากกา ของสุชาดา ภู่แก้ว ชื่อเล่นว่า แดง เป็นนักประพันธ์นวนิยาย โดยนวนิยายที่ชอบประพันธ์มากที่สุดคือแนวโรแมนติก DRAMATIC เคยเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนเอกชน และรับราชการในหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร ก่อนที่จะผันตัวเองมาทำธุรกิจส่วนตัว และเขียนหนังสือ มีเว็บล็อกในໄอีดีของเว็บไซต์เด็กดี (www.Dek-D.com) ใช้ชื่อบุษบาพาฝัน/สร้อยอินทนิล ปัจจุบัน

ทำงานเป็นนักเขียน (สถาพรบุ๊คส์ : 2558) ด้วยความนิยมในการอ่านนวนิยายประเภทพาฝัน ผลงานของบุษบาพาฝันจึงได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่มมากกว่า 30 เล่ม อาทิ แผนร้ายกุศโลบายรัก เพลิงรักเพลิงเสน่หรา พระรักลงใจ เล่ห์สาวทากสรัก ตำแหน่งรักข้ามเพศ เกมร้ายพ่ายเกมรัก ร้อยเล่ห์มายารัก รอยแคนแสนรัก รักร้อนซ่อนปมร้าว ฯลฯ

อวัจนาภาษามักพบในงานเขียนประเภทนิยาย โดยสอดแทรกในการดำเนินเรื่อง เพื่อให้ทราบลักษณะของจาก บรรยายกาศ เวลา สถานที่ หรือสิ่งแวดล้อมในบริบทนั้น ๆ จึงสะท้อนให้เห็นว่า ผู้รับสารสามารถเข้าใจเรื่องราวและเกิดจินตภาพตามได้แม่ไม่ต้อง มีการใช้ถ้อยคำใด ๆ โดยเฉพาะ การอ่านวรรณกรรม ในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องอ่านจากในหนังสือที่เป็นรูปเล่มเพียงอย่างเดียว เพราะด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าอย่างไร้พรัอมแคนในยุคโลกกว้างนั้น ทำให้เกิดนวัตกรรมการอ่านรูปแบบใหม่ คือ การอ่านออนไลน์จากผู้เขียนที่สามารถสร้างบล็อก (Blog) ได้เองในเว็บไซต์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนที่มีความสามารถหรือมีจินตนาการมาถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดผ่านตัวอักษรและเรื่องราวของตัวละคร จนได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้ศึกษาจึงสนใจ ที่จะศึกษาและวิเคราะห์การใช้อวัจนาภาษาของคู่พระนาง เพราะด้วยเนื้อหาที่มุ่งนำเสนอความรักของคู่ชายหญิง โดยคัดเลือกนวนิยายของบุษบาพาฝันที่มีผู้อ่านมากที่สุดในบล็อกงานเขียนของบุษบาพาฝัน คือ เล่ห์สาวทากสรัก เพื่อให้ทราบลักษณะการใช้อวัจนาภาษาของคู่พระนาง ในนวนิยายพาฝัน ตลอดจนนำไปเป็นแนวทาง ในการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการใช้อวจันภาษาของคู่pronang ในนวนิยายพาฝัน เรื่อง เล่าเรื่องสวางค์ทางบุขบนาพาฝัน

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาได้ศึกษาลักษณะ การใช้อวจันภาษาของคู่pronang ในนวนิยายพาฝัน ของบุขบนาพาฝัน ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้สำรวจและคัดเลือกผลงานที่มีผู้อ่านมากที่สุดในนล็อกงานเขียนของบุขบนาพาฝัน ได้แก่ เรื่อง เล่าเรื่องสวางค์ทางบุขบนาพาฝัน ซึ่งมีขั้นตอนการศึกษาดังนี้

1. ขั้นรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาคัดเลือกผลงานที่มีผู้อ่านมากที่สุด ในนล็อกงานเขียนในนามของบุขบนา พาฝัน ได้แก่ เรื่อง เล่าเรื่องสวางค์ทางบุขบนาพาฝัน และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับนวนิยายและอวจันภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์และตีความ

2. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ศึกษารายละเอียดและเนื้อหาของนวนิยาย เรื่อง เล่าเรื่องสวางค์ทางบุขบนาพาฝัน

2.2 วิเคราะห์ลักษณะการใช้อวจันภาษาตามแนวคิดของสวนิต ยามากย (2526 : 41-48) ซึ่งแบ่งอวจันภาษาออกเป็น 7 ประเภท คือ

1. เทศภาษา หมายถึง ภาษาที่ปรากฏขึ้นจากลักษณะของสถานที่ทำการสื่อสาร กัน รวมทั้งระยะที่บุคคลทำการสื่อสารกันด้วย

2. กาลภาษา หมายถึง การใช้เวลาเพื่อแสดงเจตนาของผู้ส่งสารที่จะก่อให้เกิดความหมายเป็นพิเศษอย่างใด อย่างหนึ่งแก่ผู้รับสาร เช่น ยามกลางคืน ยามเช้า และการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน เป็นต้น

1. เนตรภาษา หมายถึง การใช้ดวงตา หรือสายตาเพื่อสื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความประสงค์และทัศนคติบางประการในตัวผู้ส่ง

สาร เช่น การค้อน การช้าเลื่อง น้ำด่าไฟล์ เป็นต้น

2. สัมผัสภาษา หมายถึง การใช้สัมผัสด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อสื่อความรู้สึกและอารมณ์ รวมทั้งความประถนที่ฝังลึกอยู่ในใจของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร เช่น การกอด การลูบไล้ การแตะเบา ๆ เป็นต้น

3. อาการภาษา หมายถึง การใช้การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อสื่อสาร เช่น การใช้มือ สีหน้า ท่าทาง เป็นต้น

4. วัตถุภาษา หมายถึง การใช้และเลือกวัตถุสิ่งของมาใช้เพื่อแสดงให้ทราบถึงความหมายบางอย่าง เช่น การแต่งกาย เครื่องประดับต่าง ๆ เป็นต้น

5. ปริภาษา หมายถึง การใช้น้ำเสียงประกอบถ้อยคำที่พูดออกไป เช่น เสียงสูง – ต่ำ เสียงหัวน้ำ เสียงตะโgn เสียงที่ขาดเป็นหัวง ๆ เป็นต้น

2.3 เลือกศึกษาและวิเคราะห์อวจันภาษาเฉพาะบริบทของคู่pronang

3. ขั้นนำเสนอข้อมูล

3.1 นำผลการวิเคราะห์ นำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

3.2 สรุปผลการศึกษาและอภิปรายผล

ผลการศึกษา

การศึกษาอวจันภาษาของคู่pronang ในนวนิยายพาฝัน สรุปตามแนวคิดของลักษณะ การใช้อวจันภาษาของสวนิต ยามากย ได้ดังต่อไปนี้

เทศภาษา

เทศภาษา หมายถึง ภาษาที่ปรากฏขึ้นจากลักษณะของสถานที่ทำการสื่อสาร

ตัวอย่างที่ 1

มินตราเริ่มรู้สึกตัว ด้วยรู้สึกเย็น ที่ใบหน้า และหน้าอกที่เขาใช้ผ้าชูบน้ำไว้เบ้า ๆ เธอค่อย ๆ ลืมตาขึ้น และทันทีที่เธอเห็นหน้าเขาก็ก้มห่างอยู่เพียงแค่คิบ ก็ลูกพรวดขึ้นอย่างตกใจทันที (ข้อ

เสนอ. 2552 : 2)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นเท็จภาษาแสดงระยะห่าง ของบุคคล คือ เรื่องเห็นหน้าเข้าที่ก้มห่าง อยู่เพียงแค่คืน ซึ่งเป็นการคาดคะเนระยะ ว่าอยู่ใกล้กันมาก จนเกิดอาการภาษาตามมา คือการลูกพรวดขึ้นอย่างตกใจ

ตัวอย่างที่ 2

รพีลัมตัวลงนอนเคียงข้างเรืออีกครั้ง และกอดเรือไว้ มินตราเหมือนจะได้อ่อน จากภายในเข้าเพียงครู่ เรือก็หลับเงียบอยู่ใน อ้อมกอดเข้า และเขาก็หลับสนิทลงจริง ทั้งที่ ยังกอดเรืออยู่ (ความเข้าใจของมินตรา. 2552 : 4)

จากตัวอย่างบทสนทนากองคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นเท็จภาษา คือ รพีลัมตัวลงนอนเคียงข้างเรืออีกครั้ง ประกอบกับมินตรารู้สึกได้ว่า ไออุ่นจากอกฝ่ายด้วยอ้อมกอด จึงยิ่งแสดงความใกล้ชิดของตัวละครที่สนใจแน่นอนนี้อีก

ตัวอย่างที่ 3

เมื่อเรอเร่งฟีเท้าออกวิ่ง และแทบจะล้าหน้าเข้าไป เขายังร้องกายเรอไว้ให้หยุดรอ “มิน อยา....มิน มิน หยุดก่อน”
(เสนอ. 2552 : 13)

จากตัวอย่างบทสนทนากองคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นเท็จภาษา คือ เมื่อเรอเร่งฟีเท้าออกวิ่ง และแทบจะล้าหน้าเข้าไป แสดงระยะห่างของตัวละครที่อีกคนเกือบจะแข่งหน้า ดังนั้นตัวละครจึงอาจอยู่ในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกันมาก เพราะด้วยบริบทต่อมา ฝ่ายชายก็สามารถรับก้ายฝ่ายหญิงไว้ได้

ภาษา

ภาษา หมายถึง การใช้เวลา เพื่อแสดงเจตนาของผู้ส่งสาร ที่จะก่อให้เกิดความหมาย เป็นพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้รับสาร เช่น ยามกลางคืน ยามเข้า และการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

แสงสว่างยามเข้าลดเด็กมา จำกม่านบังตา สีขาว ทำให้ห้องสว่างเรืองขึ้น มินตรารู้สึกตัว และค่อย ๆ ลืมตา รู้สึกว่ามีของตัวเอง มีมือของใครจับอยู่ และรู้สึกอึดอัด เมื่อ昂กับถูกรัดรัง จนต้องพยายามพลิกกาย

(ความเข้าใจของมินตรา. 2552 : 4)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่แสดงเวลาชัดเจน คือ แสงสว่าง ยามเช้า และลักษณะการเปลี่ยนแปลงของสถานที่อันเกิดจากแสงสว่างนั้น คือ ทำให้ห้องสว่างเรืองขึ้น เมื่อย้อนไปถึงสภาพก่อนหน้าที่ยังมีดอยู่

ตัวอย่างที่ 2

รพีลูกให้มินตราดื่นแต่เข้ามีด พาสาวน้อยไปเขี่ยจักรยานเล่น รอบ ๆ สวน ที่กว้างใหญ่ไพศาล พาเรือไปนั่งที่เดินเข้าที่มีหญ้าขึ้นเขียวชี๊ะ ละอองหมอกที่ปกคลุมหุบเขา เมื่อันทะเลขอกกลอย อ้อยอิ่ง คงงาม มินตราดื่นเดันมากมายกับภาพตรงหน้า (หวานรัก. 2552 : 11)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นกาลภาษาแสดงเวลา คือ คำว่าเข้ามีด นอกจากนั้นในบรรยายของละอองหมอกที่ปกคลุมหุบเขา ก็เป็นกาลภาษาของสภาพภูมิอากาศในยามเข้าที่จะพบเห็นตามช่วงเวลา

ตัวอย่างที่ 3

ยามค่ำเมื่อพระอาทิตย์กำลังจะลับ ขอบฟ้ารพีพารอมาเย็นที่ระเบียง และส่ง กล้องถ่ายรูปให้ “ผอมเพิงนีกได้ มินอยากถ่ายรูปมั้ย...อ่า ถ่ายภาพวิวสวย ๆ ไว้จะ” (หวานรัก. 2552 : 11)

จากตัวอย่างบทสนทนากองคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่แสดงเวลาชัดเจน คือ ยามค่ำ และการบรรยายลักษณะของพระอาทิตย์กำลังจะลับของฟ้าซึ่งเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกเวลาเย็น ๆ หรือใกล้ค่ำ

นตรภาษา

นตรภาษา หมายถึง การใช้ดวงตา หรือสายตาเพื่อสื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความ

ประสังค์และทัศนคติบางประการในตัวผู้ส่งสาร เช่น การค้อน การข้าเลือง นำดาไฟล เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

“จะไปบ้านมั้ยจะพาไป”

สายตาเชื่อมีประกายยินดีขึ้นทันที แต่แล้ว ก็เอียอกมา

“เอ่อ...แต่ว่าอย่าเลยค่ะ ไปทำธุระของคุณดี กว่า” (มากรุ่งเทพฯ. 2552 : 6)

จากตัวอย่างบทสนทนาของคู่พระนาง มีอวัจ นาภาษาที่เป็นเนตรภาษา คือ สายตาเหอ มี ประกายยินดีขึ้นทันที และแสดงลักษณะของแ渭ตาที่ มีความยินดีหรือดีใจ หลังจากได้ฟังประโยชน์ ที่ ต้องการได้ยิน

ตัวอย่างที่ 2

“เอื้อ... เพราะครั้งแรกมันมีเช็คส์เกิดขึ้นมา ก่อน และผมก็ไม่ได้รักษามาก่อน มันก็เลยไม่ต้อง บอก มันเลยเวลาที่จะบอกไปแล้ว”

“แล้วกันมิน ไม่เลี้ยวเวลาที่จะบอก เหรอค่ะ”
เชือกามเข้าด้วยดวงตาที่คันหา ความจริง

“มิน... พออยากบอกคุณ ว่าผมทั้งรัก ทั้ง เสน่ห์ ประราณาคุณจริง ๆ” (หวานรัก. 2552 : 11)

จากตัวอย่างบทสนทนาของคู่พระนาง มีอวัจ นาภาษาเกิดขึ้นในข้อความที่ว่า เอือกามเข้าด้วย ดวงตาที่คันหาความจริง ซึ่งโดยปกติแล้วการ ถามต้องใช้ในกรณีเป็นคำพูด แต่ผู้เขียนใช้ดวงตา หรือเนตรภาษาในการสื่อสายตาแทนประโยชน์ คำถามด้วยถ้อยคำเพื่อต้องการคำตอบ

ตัวอย่างที่ 3

เชือเพียงพยักหน้า แต่ดวงตาเชือยังเบิกค้าง มองเข้าด้วยสายตาประหวั่นพริ้นพริง รพีจำต้อง ขับรถออกมากจากตรงนั้น และอย่างให้ถึงกรุงเทพฯ เร็วที่สุด เข้าไปร่ายตามของเชือ ที่นิ่งเงียบอยู่ตลอด เวลา (เหตุเกิดขึ้นอีก. 2552 : 28)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มี อวัจนาภาษาที่เป็นเนตรภาษา คือ ดวงตาเหอ ยัง เบิกค้าง มองเข้าด้วยสายตาประหวั่นพริ้นพริง ทั้งนี้ค่าว่า “เบิกค้าง” เป็นอาการตกใจชั่วขณะ รวม

ทั้ง “ประหวั่นพริ้นพริง” ที่แสดงลักษณะความกลัว หรือหวั่นเกรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือนั้น ยังมีค่าว่า ประยาดา คือแอบมองหรือเหล่มองเพื่อ ไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัวว่ากำลังมองอยู่

สัมผัสภาษา

สัมผัสภาษา หมายถึง การใช้สัมผัสด้วยส่วน ต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อสื่อความรู้สึก และอารมณ์ รวมทั้งความประณานาที่ฝังลึกอยู่ ในใจของผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร เช่น การกอด การลูบไล การแตะ เบ่าๆ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

มินตราใจเต้นระทึกจนเหมือนมีกอลองรัวเร้า อยู่ในอก เมื่อเขาก้มลงจูบอย่างดุจดื่มน้ำ นาน และ เริ่มที่จะซูกใช้ปลายจมูกโด่งแหลมลงบน ชอกคอ เบ่า ๆ มือเลื่อนมาประคองแผ่นหลัง เรือไว ลูบไล ระเรื่อยลงไปจนถึงเอว ปลดผ้า ผูกเอวบนเสื้อคลุม ของเชือออกจากกาย เหลือเพียงชุดนอนสีชมพูอ่อน เนื้อละเอียดนุ่มเท่านั้น กายเชือสั่นสะท้านจนรพี รู้สึกเมื่อเขารีบลูบไล

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มี อวัจนาภาษาที่เป็นสัมผัสภาษาชัดเจน ได้แก่

ซูกใช้ปลายจมูก โด่งแหลม ลงบนชอกคอ เบ่า ๆ มือเลื่อนมาประคองแผ่นหลังเรือไว ลูบไล ระเรื่อยลงไปจนถึงเอว กายเชือสั่นสะท้านจนรพีรู้สึก เมื่อเขารีบลูบไล (ไม่มีปฏิหาริย์สำหรับ มินตรา. 2552 : 10)

ตัวอย่างที่ 2

เชือเข้ามาดึงแขนเข้าให้ลุกขึ้น เขากลับดึง ตัวเรอจันล้มไปบนที่นอนด้วยกัน ห้อมแก้มกรุ่น ห้อมทั้งสองข้าง และแกลังไล์ปลายคางให้หันวดสี กับชอกคอ จนมินตราดีนหนี เขาก็ยิ่งแกลังซูกใช้ ทั้งสองยังคงแกลังกันอยู่บนเตียง เรือลูกขึ้นตั้งหลัก และใช้หมอนฟัดเข้า เข้าโถมเข้ารับตัวเชือไว กอดรัดฟัดเหวี่ยงเรืออยู่บนเตียง (เวทีมวยหญิง. 2552 : 14)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มี อวัจนาภาษาที่เป็นสัมผัสภาษาหลายลักษณะ เช่น

การดึงแขน การดึงตัว การห้อมแก้ม การไล่ปลายคาง การซุกไว้ การรวบตัวมากอุด นอกจากนั้น กิริยา หนวดสีกันของคอด ทำให้เห็นการสัมผัสที่ชัดเจน รวมถึงมีการใช้คำกล้องจอง คือ กอดรัดฟืดเหวี่ยง แสดง การหยอกล้อกันของคู่รัก

ตัวอย่างที่ 3

เชื่อมองหน้าเขานิ่ง ๆ จ้องตามา จนปลายจมูกชนปลายจมูกของเขายุ้ครุหนึ่ง (ความลับ แตก. 2552 : 17)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นสัมผัสภาษา คือ **ปลายจมูกชนปลายจมูก** แสดงอวัยวะของทั้งสองฝ่าย ที่สัมผัสกันด้วยความหันไหวและความรักที่มี ต่อกัน

อาการภาษา

อาการภาษา หมายถึง การใช้ การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อสื่อสาร เช่น การใช้มือ สีหน้า ทำทาง เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

“เอ่อ...ไม่ทราบสิคะ แต่minคงไม่อยากรอ กะ ยังไงก็คงต้องอย้อยู่ดี”

ผัวเมียกัน พ้ออยู่ด้วยกันจนชิน ก็จะไม่อยาก กันหรอก ถ้าไม่เชื่อต้องลองดูนะ”

คำว่าพัวเมียทำให้เรอยิ่งสีสีหน้าชา วุบวาบ แดงกล้ำ และพยายามข่มอาย เบี้ยงกายออกจากอ้อม กอดของเข้า (วันนี้เรอกรักหรือยัง. 2552 : 9)

จากตัวอย่างบทสนทนาของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นอาการภาษา แสดงอาการหน้า ชานุบวน ทั้งนี้ข้อความนี้อาจเกิดใน ภาวะอารมณ์ โกรธก็ได้ แต่ในบริบทนี้มีความค่าว่า แดงกล้ำ ตามมา จึงเป็นอาการเขินอาย ต่อบุคคลที่อยู่ตรงหน้า

ตัวอย่างที่ 2

เข้าเอ่ยจดตรงเข้าจับน่าเรอไว้ทั้งข้าง มินตรามีสีหน้าตระหนก เรอไม่เคยเห็นสีหน้าโกรธ เกเรียวขนาดนี้ของเขายังสักครั้ง ดวงตา ที่เคยหวานกรุ่มริมฝีที่อยู่ในอารมณ์รัก บัดนี้ดุกร้าว เทียมเกรียม จับร่างเรอเหวี่ยงลงบน ที่นอน กระชากรุดแซกตัวสวย จนเรอเหมือน จะได้ยิน

เสียงมันฉีกขาด และมันก็หลุดออกจากร่างกระเด็น หรือไปประทับฝ่าห้องร่วงลงสู่พื้น (มินตราโคนลง ทัณฑ์. 2552 : 18)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มี อวัจนาภาษาที่เป็นอาการภาษาหลายอย่าง โดย เป็นการแสดงสีหน้าและอารมณ์แห่ง ความเงรอกล้า ของมินตราและความโกรธ ของสีกฝ่าย เช่น **สีหน้า ตระหนก สีหน้าโกรธเกรี้ยว รวมไปถึงลักษณะ ของใบหน้า ดุกร้าว เทียมเกรียม ตลอดจนการ แสดงกิริยาที่รุนแรง เช่น จับร่างเรอเหวี่ยง กระชากรุดแซก หรือแม้แต่การที่วัดถุ กระเด็น หรือไปประทับ ฝ่าห้องร่วงลงสู่พื้น**

ตัวอย่างที่ 3

มินตราโกรธจนตัวสั่น เเรอตะโโนน ใส่หน้าเขา ทันที “มินไม่รู้ อยากคิด อยากรำไรก็ทำอะไรก็ทำ เถอะค่ะ มินบอกอะไรไม่ได้ เพราะว่ามินไม่รู้ เข้าใจมั้ย” (ความรู้สึกเจ็บแคนของรพี. 2552 : 23)

จากตัวอย่างบทสนทนาของคู่พระนาง มีอวัจนาภาษาที่เป็นอาการภาษา คือ มินตราโกรธจนตัว สั่น แสดงภาวะอารมณ์ที่โกรธมากเมื่อเจอเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จนมีอาการ “ตัวสั่น” ซึ่ง เป็นการโกรธจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

วัตถุภาษา

วัตถุภาษา หมายถึง การใช้ และเลือกวัตถุ สิ่งของมาใช้เพื่อแสดงให้ทราบถึงความหมายบางอย่าง เช่น การแต่งกาย เครื่องประดับ ต่างๆ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

เชื่อวันนี้ลงให้ฟองสนับปิดบังร่างไว้ เข้าเข้า มาใช้ฟองสนับลูบไว้ให้ทั่วร่าง เเรอใช้มือช้อนฟองสนับ ในอ่างขึ้นเล่น และเริ่มป้าย ตามตัวเขายังนึกสนุก (เสนหา. 2552 : 13)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มี อวัจนาภาษาที่เป็นวัตถุภาษา คือ ฟองสนับที่ปราฏอยู่ในบทบรรยายหลายครั้ง โดยนำมาใช้เป็นวัตถุ สำหรับสื่อความหมาย การนำมารปิดบังร่างกายที่เปลี่ยนไปในขณะน้ำ รวมไปถึงการนำฟองสนับ มาลูบไว้ และช้อนเล่นเพื่อเป็นการยั่วยวนอีกฝ่าย

ตัวอย่างที่ 2

มินตราอนหลับตา นิ่ง อุยบันเตียง ในห้องพิเศษ เรือหลับสนิท เมื่อหมอนฉีดยา คลายเครียดให้ เมื่อเรือห้อและร้องโวยวาย กรีดเสียงด้วยความหาดกลัวอยู่หลายครั้ง รพีเข้ามานั่งอยู่ที่ข้างเตียง จับมือเรอไว้ (ความบื้อของมิน. 2552 : 15)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนาง มีอวจันภาษาที่เป็นวัตถุภาษา คือ อุยบันเตียง ในห้องพิเศษ ด้วยบริบทหลังที่บอกว่า เรือหลับสนิท เมื่อหมอนฉีดยาคลายเครียดให้ทำให้ทราบว่ามินตรา อุยพกภักษาตัวอยู่ในห้องพิเศษ ของโรงพยาบาล โดยไม่ต้องอธิบายหรือชี้แจงให้ทราบว่าที่นี่คือโรงพยาบาล เพราะมีการใช้วัตถุภาษาเป็นตัวกำหนดสถานที่นั่นเอง

ตัวอย่างที่ 3

เสียงโกรศพทึ่องมินตราที่อุยบันที่นอนดังขึ้น เรือเงยมองหน้ารพีนิดหนึ่ง และเดินไปหยิบโกรศพท์ เรือยืนมองเบอร์นิ่ง ๆ และคิดอย่างสับสน ก่อนที่เรอจะตัดสินใจรับ รพีเดินมาคว้าโกรศพท์ จากเรือไปดูเบอร์ และกดรับสายทันที (ความรู้สึกเจ็บแคนของรพี. 2552 : 23)

จากตัวอย่างบทบรรยายของคู่พระนางมีอวจันภาษาที่เป็นวัตถุภาษา คือ โกรศพท์ ที่เป็นช่วงเหตุให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความกังวลที่กลัวครรภ์เข้าใจผิด ความคิดสับสน ว่าจะรับหรือไม่ การตัดสินใจคว้าโกรศพท์เพื่อกดรับให้รับรู้ว่าปลายสายคือใคร

ปริภาษา

ปริภาษา หมายถึง การใช้น้ำเสียงประกอบถ้อยคำที่พูดออกไป เช่น เสียงสูง – ต่ำ เสียงหัวนเสียงตะโกน เสียงที่ขาดเป็นห่วง ๆ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

“เรอเนี่ยนะจะมาเป็นผู้จัดการໄร หรือว่า คุณเย่าส่งเรอมาให้ลั้นอีกคน”

เข้าเอยขึ้นด้วยเสียงเรียบเย็น พอกับ สีหน้า ของเข้า (ปฏิบัติการ. 2552 : 1)

จากตัวอย่างบทสนทนากับคู่พระนาง มีอวจันภาษาที่เป็นปริภาษา คือ เสียงเรียบเย็น ซึ่งเป็นลักษณะของเสียงที่ไม่มีอารมณ์ หรือความรู้สึกประปน นอกจากนั้นคำว่า “เย็น” ยังเข้ามาเน้นเสียงเรียบให้ดูน่าเกรงขาม รวมทั้งมีการเปรียบเทียบเข้ากับสีหน้าของตัวละคร ให้เห็นความสัมพันธ์กันของเสียงและสีหน้า ได้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

“มินจะไปเข้าห้องน้ำค่ะ”

เชอเอ่ยเบา ๆ เสียงบังเครื่อสะท้าน ผลจากเข้าเดินเข้าไปห้องน้ำสุดหรูทันที และพิงประตูไว้ นิ่ง ๆ (โรงรามริมแม่น้ำ. 2552 : 7)

จากตัวอย่างบทสนทนากับคู่พระนาง มีอวจันภาษาที่เป็นปริภาษา คือ เออเอ่ย เบา ๆ เสียงยังเครื่อสะท้าน ซึ่งแสดงอาการโถกเครัวอันผ่านการร้องให้หนักมาก ทำให้ยังมีเสียงเครื่อปนสะอื้น และร่างกายสั่นสะท้าน

ตัวอย่างที่ 3

“คุณพี คุณพี ช่วยมินด้วย”

เชอกรีดเสียงร้องลั่นห้อง และลูกพรวดขึ้นทันที เข้าเข้ารับตัวเรือกอดไว้ ลูบหลัง เบา ๆ (ความบื้อของมิน. 2552 : 15)

จากตัวอย่างบทสนทนากับคู่พระนาง มีอวจันภาษาที่เป็นปริภาษา คือ เออกรีดเสียงร้องลั่นห้อง แสดงอาการขอความช่วยเหลือ จากบริบท ข้างต้น สะท้อนภาพตัวละครที่กำลังแพชญ เหตุการณ์ที่โหลดร้ายหรือหาดกลัวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนต้องกรีดเสียง หรือกรีดเสียงดังด้วยความตกใจ

สรุป

จากการศึกษาอวจันภาษาของ คู่พระนางในนานิยาพาฝัน เรื่อง เลท์สาวท่าสรัก สรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการใช้อวจันภาษาทั้ง 7 ประเภท คือ เทศภาษา กาลภาษา เนตรภาษา สัมผัสภาษา อาการภาษา วัตถุภาษา และปริภาษา ซึ่งอวจันภาษาเหล่านี้จะปรากฏในบทบรรยาย บทสนทนา เกี่ยวกับ

กิริยาและอารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละคร สภาพบุริบททางสังคม รวมถึงวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วย

อวัจนาภาษาที่ปรากฏมีลักษณะการใช้ภาษาดังนี้

1. เทศภาษา ผู้เขียนใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นระะท่างระหว่างบุคคลในบุริบท เช่น ความใกล้ชิด ความห่างไกล

2. กาลภาษา ผู้เขียนใช้ภาษา ที่แสดงให้เห็นสภาพวันเวลาต่าง ๆ เช่น เข้ามีด รุ่งสาง รวมถึงมีการใช้สภาพภูมิอากาศ บอกลักษณะการคาดคะเนเวลา เช่น หมอกหนา แสงรำไร

3. เนตรภาษา ผู้เขียนใช้ภาษา บรรยายลักษณะของการใช้ด้วงตาเป็นสื่อ ในการบอกความหมาย เช่น ดวงดาวหวานเยิ้มกรุ่มกริ่ม การจ้องมองเพื่อหาคำตอบ

4. สัมผัสภาษา ผู้เขียนใช้สัมผัส ภาษาบรรยายถึงกิริยาการสัมผัสร่วมต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การสัมผัสหรือถูกเนื้อต้องตัวกันของคู่พระนาง

5. อาการภาษา ผู้เขียนใช้ภาษา บรรยายถึงกิริยาและพฤติกรรมของคู่พระนาง เพื่อแสดงให้ทราบถึงอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ เช่น ดีใจ เสียใจ ห่วงใย ตกใจ โศกเศร้า อาลัยอาวรณ์ ทำให้ทราบถึงบุคลิก ลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น การทำสีหน้าท่าทาง

6. วัตถุภาษา ผู้เขียนใช้ภาษาที่มีวัตถุภาษาเกี่ยวข้องเพื่อบอกบุริบทของสังคมในเวลานั้น ๆ เช่น การแต่งกายของคู่พระนาง สิ่งของในสถานที่ต่าง ๆ

7. บริภาษา ผู้เขียนใช้ภาษาที่มีการใช้น้ำเสียงประกอบการพูด เช่น การตวาดก้อง เสียงกรัว เสียงเงิน

อภิปรายผล

จากการศึกษาลักษณะการใช้อวัจนาภาษา ของคู่พระนางในนานวนิยายพาฝัน เรื่อง เล่ห์สาวาท ทาสัก พบฯ อวัจนาภาษาที่ปรากฏในเรื่องมากที่สุด ได้แก่ สัมผัสภาษา และอวัจนาภาษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญใน การบรรยายและอธิบายลักษณะการกระทำของบุคคลได้อย่างชัดเจน สัมผัสภาษาทำให้เห็น การเคลื่อนไหวของร่างกายในอิริยาบถต่าง ๆ ส่วนอาการภาษาทำให้รู้ภาวะทางจิตใจของ ตัวละคร ในด้านอารมณ์และความรู้สึก นอกจากนี้อวัจนาภาษาด้านอื่น ๆ ก็มีส่วนช่วยให้เรื่องราวนานวนิยายดำเนินไปอย่างได้ธรรมชาติ โดยเฉพาะวนิยายพาฝันหรือนวนิยายโรแมนติกที่เน้นเรื่องความรักของคู่หุ่มสาว แต่ละภาคมักสอดแทรกบทหวานฝัน ที่มีการถูกเนื้อต้องตัวหรือการสัมผัสนักข้องคู่พระนาง ทำให้เป็นที่ชื่นชอบ และชวนติดตาม หากพิจารณาตามเพศและวัยแล้วนั้น อาจกล่าวได้ว่า เพศหญิงวัยรุ่นหรือแม่เด็กยังทำงาน โดยเฉพาะผู้อยู่ในสถานะโสดจะนิยมอ่านนานวนิยายประเภทนี้เป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับนานวนิยายของบุญนาพาฝัน ที่ตอบรับกระแสโลกในการถ่ายทอดตัวอักษรผ่านโลกออนไลน์ เหมาะสมสำหรับหนอนหนังสือในยุคสมัยที่เทคโนโลยีเข้าถึงแบบทุกหย่อมหญ้า ดังนั้น เหตุผลสำคัญในการเลือกนานวนิยาย เรื่อง เล่ห์สาวาท ทาสัก ของบุญนาพาฝันมาใช้ในการศึกษา คือ จำนวนของผู้เข้าชมซึ่งเป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงความนิยมของผู้อ่าน ทำให้อธิบายได้ວ่าทราบได้ที่มนุษย์ยังใช้อวัจนาภาษาควบคู่กับอวัจนาภาษา นานวนิยายประเภทนี้จะยังคงอยู่ และได้รับการพัฒนาด้านการใช้ภาษา จากนักเขียนรุ่นใหม่ที่มีจินตนาการและศิลปะ ในการสร้างสรรค์สืบต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- เจ้อ สตะเวทิน. (2510). ศิลปะการประพันธ์. พระนคร : อักษรเจริญพัฒน์. เด็กดี. (2552). เล่มสาวาทกาส
รัก. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://my.dek-d.com/intuon55/writer/>.
- ประภาครี สีหำใจพ. (2531). การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : โอดีเยนส์โตร์.
- สถาพรบุ๊คส์. (2558). สัมภาษณ์นักเขียน. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.satapornbooks.co.th/>.
- วนิด ยมภัย. (2526). การตีอสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.